

В. „Република“
излиза всяка Среда

Абонамента на „Република“ е въ предплата.

За България:

за 3 мѣсеца 1 левъ

„ 6 „ 2 „

„ 1 година 4 „

За Странство:

за 6 мѣсеца 3 лева

„ 1 година 6 „

Абонирането става на право въ администрацията и при всички телегр.-пош. станции или при мѣстнитѣ настоятели и се смѣта винаги отъ началото на мѣсеца.

Неплатени писма не се приематъ.

Ръкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЪ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ:

За единъ редъ гармондъ на IV стр. 15 ст. за пръвъ пжтъ и по 10 ст. на всѣки послѣдующъ.

За обявленията на I стр. — съ особно споразумѣние.

Сждеб. пристави плащатъ по 2 ст. на дума.

Всичко, що се отнася до редакцията и администрацията се испраша на адресъ: Редакция в. „Република“ — Сливенъ.

Поръчки, непридружени съ стойността имъ, оставатъ безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

* Всичко за народа и всичко чрезъ народа *

Тодоръ Мирковичъ извѣстява, че на именний си день, 6-й Мартъ, нѣма да приема посѣщения.

Тодоръ Г. Каловъ нѣма да приема посѣщения на именний си день 6-й Мартъ.

Най-настойтелно умоляваме всички съчувствуващи, до които сме испратили излѣзлитѣ до сега броеве отъ „Република“ да ни прѣдплатятъ поне за първото тримѣсечие. Разчитаме единствено на тѣхната морална и материална подкрепа. Не е да се не знае при какво мѣхнотии може да вирѣе у насъ единъ такъвъ вѣстникъ като нашия.

Съобщаваме, че 1-й и 2-й броеве сж вече исчерпани.

Администрацията.

Сливенъ, 3 Мартъ 1899

Въ една демократическа страна като нашата, дѣто народътъ трѣбва да бжде допуснатъ въ управлението на всички обществени работи, като ги контролира непосредствено или съ делегати, уреждането на общинскитѣ работи е пробниятъ камъкъ за гражданското му развитие.

Държавата или окръгътъ не могатъ да се управляватъ и контролиратъ непосредствено. За туй, което се върши въ столицата, или за туй, което става въ окръжния градъ, не цѣлото население може да взема сведения, да размѣня впечатления, да се съвѣтства непосредствено, на самото мѣсто. Съобщението на гражданитѣ помежду имъ, на гражданитѣ съ народнитѣ пълномощници и на тия послѣднитѣ съ гражданитѣ става или съ делегати, или чрезъ печата, или писмено, или по слухове. Това е едно голѣмо неудобство, което води до голѣми недоразумѣния и неправилности. Не можемъ да съберемъ всичкото население отъ държавата или отъ окръга на ена мѣсто, че да се констатира точно настроението му, или отъ взаимнитѣ прѣспирни, състѣзания и споразумѣния на гражданитѣ да се установи вѣрно прѣобладаващата имъ воля. Туй неудобство липсва за общинскитѣ работи. Общината е естествена сгруппировка, всички общинари сж на малко пространство събрани и непосредствено могатъ да размѣнятъ мисли, да се съвѣтватъ, да разискватъ и да се споразумѣватъ за общинскитѣ работи. Непосредствено сжщо тѣ могатъ да контролиратъ кметствата си и учреденията си, въобще

непосрѣдствено да се самоуправляватъ. Тѣ не могатъ да бждатъ заблудени съ лъжливи телеграми за многолюдни митинги или съ фалшиви статии за народни настроения. Тѣй като всичко се извършва прѣдъ очитѣ имъ, тѣ могатъ да иматъ вѣрна оцѣнка на събитията и чувствата въ общината. Ето защо общината е най-важниятъ органъ на държавния организъмъ и нейнитѣ функции сж отъ най-голѣмо значение. Народъ, който умѣе да урежда добръ общинскитѣ си работи, е народъ съ най-надеждно демократическо бждѣще. Управлението на държавата се значително улеснява отъ управлението на общинитѣ и, наопаки, лошото функциониране на общинитѣ се отразява гибелно и върху цѣлия държавенъ организъмъ.

Макаръ на общинитѣ у насъ да не сж възложени много работи, макаръ самоуправлението да е ограничено, все пакъ нашитѣ граждани иматъ дѣ да е си длъжности и права да упражняватъ въ общината. Вземете само колко работи има да се обсъждатъ въ кметството. Макаръ да сж натоварени за тая цѣль особени изборни хора, то пакъ гражданитѣ нито на мигъ не могатъ да отмѣтнатъ отъ себе си грижата да контролиратъ какво се върши въ тѣхно име и за тѣхна смѣтка, нито пъкъ да обсъждатъ всички мѣроприятия вземани отъ кметството за общия интересъ. Всѣки въпросъ, който се изпречва за разрѣшение въ кметството, всѣко рѣшение, което общинскиятъ съвѣтъ взема, всѣкой неговъ актъ трѣбва да интересува гражданитѣ и тѣ трѣбва да се произнасятъ върху него въ такава или онакава смисълъ, съ една рѣчь да не оставатъ индиферентни къмъ общитѣ работи. Тѣ иматъ право не само да присѣтствуватъ на съвѣщанията въ кметството, но и да задѣлжаватъ кмета да имъ дава редовенъ отчетъ, било устно, било печатно, за всичко извършено. Тѣ трѣбва да слѣдятъ стѣпка по стѣпка хода на общинскитѣ работи, защото, ако това грижливо интересуване отслабне, то твърдѣ лесно общинскитѣ работи могатъ да влѣзатъ въ ржцѣтъ на нѣкои събуденички приятели, които да ги обърнатъ въ гешефтарски прѣдприятия.

У насъ хората прѣди години много живо се интересувахъ за общинскитѣ работи, но сега, сѣкашъ, не се грижатъ твърдѣ. Нѣма нищо по-осѣдително отъ това немарење. То може да се обърне въ хронически недостатъкъ, който ще погуби демократическото движение. Ний знайме, че тая апатия произтича не толкова отъ ис-

тинско немарење за общитѣ работи, колкото отъ втѣлпената мисълъ, „че нищо не ще помогнемъ“, „безъ насъ си я каржтъ, дери си гърлото колкото щѣшъ“, или „каково да правѣмъ самъ, никой не се помръжда“. Не, това не е истина. Това е недостойно за единъ гражданинъ. Прѣстѣпление е съ такива извинения да се оставятъ общинскитѣ работи безъ контролъ, безъ обсъждане. Нека всѣки гражданинъ съзнае своята длъжностъ и я изпълне безъ да се оглежда наоколо — и ще видите какво раздвижване ще се образува, каква сила ще изпъкне отведнѣжъ.

Уреждането на общинскитѣ работи е най-важната областъ за политическо възпитание на народа. Въ тѣхъ народътъ, най-добръ се калява на политическа борба и се приучва да упражнява своя суверенитетъ и да защитава своитѣ права. Да го научимъ да се интересува отъ общинскитѣ работи, значи да го възпитаваме политически, да го прѣвѣрнемъ отъ полусъзнателна тѣлпа въ съзнателни граждани. А това е такава велика цѣль, че всички демократи и републиканци трѣбва да проповѣдватъ наоколо си живо интересуване въ общинскитѣ работи. Събрания, митинги, разисквания мѣжду приятели, печатъ — всички законни и цѣлестобразни срѣдства трѣбва да се турятъ въ ржцѣтъ на народа за да се привикне на редовно и правилно участие въ общинския и политически животъ.

Прогресивенъ подоходенъ налогъ

Върху системата на данѣцитѣ много се е писало, много се е разисквало. Дали да бждатъ тѣ повече прѣки, или повече косвенни, дали да се налагатъ повече върху имотитѣ имъ повече върху личноститѣ споредъ прихода или по кой начинъ да се разхвърлятъ и въ каква съразмѣрностъ — това сж толкова животрепетущи въпроси, които още повдигатъ най-противорѣчиви мнѣния.

Изобщо тенденцията въ всички държави е да се намалѣтъ косвеннитѣ данѣци въ полза на прѣкиятъ и да се замѣстѣтъ данѣцитѣ върху имотитѣ съ данѣци върху прихода, като се въведе прогресивно облагане споредъ голѣмината на прихода.

Увеличението на косвеннитѣ данѣци сж единъ твърдѣ шарлатански приемъ, въведемъ и у насъ отъ г. Гешева. Тѣ тежатъ много върху потребителитѣ, като

увеличават цѣната на разнитѣ продукти, а пъкъ отъ друга страна не сж, като прѣ-китѣ данѣци, събирани направо отъ да-нѣкоплатцитѣ, че да прѣдизвикватъ ро-п-тание. Лицемернитѣ правителства много ги обичатъ. Отъ тѣхъ страдатъ най-много бѣднитѣ класи, тѣй като единъ грошъ увеличение въ цѣната на солта за единъ богатѣшъ не е голѣма работа, но за единъ сиромасъ е твърдѣ тежко.

Данѣцитѣ върху имотитѣ се най-лес-но опрѣдѣлятъ, но тѣ иматъ туй неудоб-ство, че не отговарятъ точно на прихода, що даденъ имотъ доставя. Двѣ еднакви къщи ще бждѣтъ обложени съ еднакъвъ данѣкъ, безъ да се гледа че едната дава два пѣти по-малко наемъ отъ другата. Тѣй като данѣкътъ трѣбва да отговаря на данѣкоспособността на гражданина, то най-право е да се облага прихода на данѣкоплатеца, а не имотитѣ му. И на-истина, почти въ всички страни има въ-ведено да се взема данѣкъ и на прихода, само че наредъ съ него сжществуватъ и другитѣ данѣци.

Причината задѣто не се замѣстѣтъ всички данѣци съ единъ едничекъ данѣкъ върху прихода е мѣжнотията която се срѣща при опрѣдѣлението на приходитѣ. Всѣки самъ си знае прихода, а пъкъ всѣки има интересъ да го скрива отчасти. Какъ може да се узнае точно или поне приблизително вѣрно прихода на всѣки? Понеже, казватъ економиститѣ, такова срѣдство не сжествува, то е най-добрѣ да се оставѣтъ и другитѣ данѣци, та едни други да се поправятъ и уравновѣс-ватъ. Това е единъ несъстоятеленъ аргу-ментъ. Държавата разполага съ много срѣд-ства да узнае горѣ-долу приходитѣ на всѣки. Тя не само има право да разгледа тефтеритѣ на всички търговски, банкерски или индустриални къщи, но може и да постѣпи, щото всѣки да има интересъ

да разкрие истинското си състояние. Съ повече трудъ и съобразителностъ може да се достигне до положителни резултати.

Замѣнението на всички данѣци само съ единъ е голѣмо улеснение и за дър-жава и за данѣкоплатци. Сега дѣ да е си данѣци на всѣка крачка запитатъ човѣка и му прѣпятстватъ въ прѣдприятията. На никѣдѣ не може човѣкъ да се обърне, нищо да захване дорѣ не му поискатъ данѣкъ. Толкова данѣци се набиратъ по-нѣкога, че и най-внимателенъ данѣкоплатецъ може да се записѣ какво е платилъ и какво не. Единствениятъ налогъ прѣмахва всички тия главоболия, па въ много случаи и злоупотрѣбения, а въ сжщото врѣме, като е и върху прихода, не пада върху плѣщи неспособни да го носѣтъ.

Тука се явява единъ другъ въпросъ. Какъ трѣбва да се облага прихода, дали само пропорционално, напр. 20 лева да-нѣкъ на 1000 лева приходъ, 200 на 10,000, 2000 на 100,000 и пр.? Не, това ще бжде голѣма несправедливостъ, понеже за тоя, който има приходъ 100000 лева, нищо сж 2000 лева данѣкъ, но 20 лева за тоя, който има само 1000 лева приходъ сж едно доста чувствително лишение. Мало-приходниятъ, за да плати данѣка си, е принуденъ да отдѣля необходимото си, когато тлѣсто-приходниятъ ще го плаща отъ излишка си. За да бжде прочее съ-вършенно справедлива данѣчната система не само налогътъ трѣбва да се турга на прихода, но и трѣбва да се разхвърля въ прогресивно нараствающа пропорция съ величината на прихода. Така на-примѣръ, ако се взема 2 % на прихода до 1000 лева, да се взема 3 % на прихода до 2000 лева, 4 % до 5000 л. 5 % до 10000 л. и пр. По тоя начинъ богатитѣ ще но-сѣтъ най-много товара на бюджета, а съвсѣмъ сиромаситѣ, които на-примѣръ нѣ-матъ повече отъ 3—400 лева приходъ,

минимумътъ нужденъ за сжществуване, мо-же да се освобождаватъ мапѣлно отъ да-нѣкъ. Резултатътъ на тая данѣчна система ще бжде да прѣмѣсти центра на тежестъ-та на данѣчното бреме отъ плѣщитѣ на по-бѣднитѣ възъ плѣщитѣ на по-богатитѣ.

Тая система подъ разни видове я има въведена въ нѣкои швейцарски кантони, въ Холандия, Парижката община и пр.

Вжтрѣшенъ прѣгледъ

Одисеята на една книга. — Дружествена печатница „Трудъ“, по недостатѣчна внимател-ностъ, допустѣнъ отпечатването на единъ мрт-сенъ пасквилъ и, за да поправи грѣшката си, когато брошурката бѣше вече отпечатана, поиск-а да я уноточи на своя загуба. За нещастие, излѣзе че е късно и че е длѣжна ще-не-ще да я прѣдаде на издателя ѝ. Когато се канеше да направи това нѣщо, полицията, по заповѣдъ на г. прокурора при Сливенский окр. сждѣ, конфис-кува всичкитѣ екземпляри на брошурката. Че тоя пасквилъ, съ съвършенно скандалнозно съ-държание и неприличенъ езикъ, заслужаваше да бжде унищоженъ отъ печатницата, стига само тая послѣдната да не излизаше вѣнъ отъ кръга на своитѣ прага, това можѣтъ да не разбиратъ само хора съ отжѣла нравственостъ, за които хорскитѣ опозоривания и клеветитѣ докарватъ удоволствие. Но отъ друга страна, намисанѣто на полицията и на прокурора ни се вижда съв-сѣмъ неоправдано, тѣй като съчинителѣтъ на брошурката излиза съ цѣлото си име, готовъ да отговаря прѣдъ сжда за всичко писано. Понеже тая одисея непрѣменно ще се свърши съ дѣло въ сжда, то ще чакаме да видимъ какъ г. про-курора ще оправдае постѣпката си. Колкото за разнитѣ клюки, които се пущатъ по адресъ на печатницата отъ хора гладни за масали и одум-вания, тѣ сж толкова плоски, че не заслужаватъ никакво внимание. Нека забѣлѣжимъ сжщо, че по неизвѣстенъ начинъ нѣколко брошурки спо-лучили да избѣгнатъ отъ зоркото око на пе-чатницата и да се поразходѣтъ тайничко отъ рѣка въ рѣка изъ града. Нѣкои ни увѣряватъ даже, че почнѣли да ги прѣписватъ и цинко-графиратъ. Нѣма какво да се каже, Бай Ганьо-ва апетитъ за скандални историйки си го бива.

ПОДЛИСТНИКЪ

Политически търговецъ

Единъ день, малко слѣдъ паданѣто на Стойловия кабинетъ, г-нъ Гешефтаровъ, прочутъ търговецъ въ града Р., правяше слѣдую-щитѣ разсѣждения:

— Слава Богу и други промѣнения на ка-бинета сме виждали, но такова чудо като се-гащото никога не сме прекарвали.

Положението е тѣй мѣгляво, неопредѣле-но, щото човѣкъ просто се сбърква, незнае какво да прави.

Другъ пѣтъ, напр., като падне единъ ка-бинетъ и доде другъ, за нѣколко дни работитѣ се избистрюватъ и нарѣждатъ тѣй, като че ни-що не се е случвало, както когато мине и за-мине нѣкой параходъ по Дунава.

По една поздравителна телеграмма до по-витѣ министри, двѣ-три писма на приятелитѣ, една вечеринка на мѣстния шефъ на партията и всичко нарѣдѣ.

Богъ да прости Дѣда Гергя; той едно врѣ-ме ми даде тоя акѣлъ, ама никога не ме лѣже; и най вѣрлитѣ партизани отъ тая балсама ста-ватъ мекки като памукъ.

— Та и щомъ птрѣбва по вече? Азъ, като по вечето чиновници, трѣбва да си гледамъ ин-тереса: който ми дава служба, отъ когото имамъ нужда, на него трѣбва да служа и да се кла-нямъ, па билъ той, кой и да е.

Но, ако вземе пъкъ човѣкъ да поразмисли малко по дълбоко, да разгледа работитѣ по на-тънко, мѣнъ ми се струва, че разликата мѣжду насъ, търговцитѣ, и партизанитѣ не е твърдѣ голѣма: и тѣхната работа е единъ видъ търго-вия, даже по голѣма отъ нашата; и тѣ както и ний, търсимъ печалби, само че тѣхното „по-литика“ се нарѣкло.

Когато сж въ оппозиция, търсятъ на вла-стующитѣ калъ подъ негитѣ, все за идеи и

убѣждения приказватъ, все за благо на наро-да се борятъ; додѣтъ ли, обаче, веднажъ на-власть, всичко подъ камѣкъ, само гледатъ, отъ-гдѣ по вече нѣщо ще има да капне.

Единъ става министръ; другъ — управи-тель, трети — кметъ, четвърти — председателъ на постоянна комисия и т. н. — работи сѣ, гдѣто да може да се помогне нѣщо на народа.

— Де, народъ, де!

Адвокатитѣ пъкъ йоще по се охитряватъ; назландисватъ се, неискатъ да зематъ длѣжно-сти, да не би да се каже, че за служба се борятъ.

Пустѣ моралъ! — Разбираме ги ний тѣхъ! — Що му трѣбва нему служба съ 4—500 лева плата, когато като адвокатъ и депутатъ, даже и подпрѣдсѣдатель въ Народното Събра-ние, при него ще отиватъ най тлѣститѣ дѣла, той ще има всички дружества и банки и колко, колко други дрѣбни и едри печалбици!

А народа, „милиа народъ“; той сѣ избори и мититги прави!

— Горкитѣ хорица; — тѣ едно врѣме се бихѣ и мрѣхѣ по бѣсилкитѣ за освобождение, но сега отъ свободата едва ли виждатъ нѣка-къвъ хаиръ.

Но добрѣ, че Господъ тѣй е нарѣдилъ свѣта; — иначе, ний какво ще правимъ?

— Баща ми въ турско врѣме бѣше биг-ликчия и юшюрджия; азъ сега съмъ прѣдприемачъ.

За насъ лоша година нѣма. Тогава Ибри-ямъ паша, Мехмедъ бей, Али Ефенди; сега Бѣз-дѣлниковъ, Канаритски, Бербантовъ, Чернаковъ, Парижановъ и пр.

И онѣзъ дѣряхѣ, и тѣзъ дѣряхѣ на сермия!

Ама като сж отъ нашата вѣра, сѣ друго е. Както и да е, сполай на Бога!

До сега хубаво се поминувахме; но отъ сега работитѣ не ми миринатъ май на добрѣ.

Та то си заличе йоще отъ началото. — Щомъ захванахѣ да се правятъ тия митинги, менъ ми заигра дѣсното око. — Не е на хуба-

во, рѣкохъ си азъ. И, както се вижда, тѣй ще излѣзе работата.

— До гдѣ се натѣкми новъ кабинетъ, ще излѣзе на човѣка душата.

— Бре день, бре два, нѣма нищо!

— Пъкъ то сѣрдце, сѣрдце ли е?

— Отъ кожата си ще излѣза!

— Та и другоаче може ли? Отъ кабинета зависи всичко.

Еле, най-насетнѣ додохѣ г-нъ Грековъ и г-нъ Радославовъ.

Нѣма що да се каже. Избора отъ добъръ по добъръ. И двамата сж харни: никакво зло до сега отъ тѣхъ не сжмъ видѣлъ.

Тия дни слушамъ, че искали да се слѣ-ятъ, даже, слѣли сж вече.

И то хубаво!

Нали и на нашитѣ пари пише, че „сѣ-динението прави силата“!

У насъ хичъ да нѣма партии, йоще по ху-баво ще бжде.

Всичѣ сме братя българи. Една държава, единъ царъ, една партия.

Партия само противъ еврейтѣ, отъ които никѣдѣ вече неможемъ да се врѣдимъ.

— Та и отъ тия партии, каква ли полза има?

Само преврати да ставатъ; — едни да сли-затъ, други да се качатъ.

Ама тѣ не знаятъ, какво е на търговцитѣ!

Тамамъ я понарѣдишъ сѣ едни, хопъ пре-вратъ, додѣтъ други, позиленѣли, изгладѣли, земята валлаа дѣржѣтъ, зѣбитѣ на човѣка ще искаратъ.

Но когато бѣхѣ единъ или двама, пакъ иди — доди; като има за менъ, ще има и за тѣхъ.

— Ами сега? Кому по-напрѣдъ?

— То цѣла глутница, бе брате? — че отъ гдѣ се извре толкова наплачъ?

Растича ли се, расшавали се, разсумтели, зѣфучели, бре по София на поклонение, бре те-лефони по къщата си; кой да бжде голѣмецъ; кой да отчислява, кой да зачислява; кой да рас-

„Валкански Куриер“, органъ на ерменскитѣ интереси... въ двореца, въ броя си отъ 18 февр. дойде да издаде всички юридически багажъ на редактора си г. Искендеръ. Понсже България е споредъ чл. 4 отъ конституцията, монархия наследствена, казва тоя вѣстникъ, то всѣка публикация, която се стреми да промѣни формата на управлението, попада подъ удара на закона“. Слѣдователно, в. „Република“ трѣбва да се даде подъ сждъ. Ами че социалистическитѣ промѣненіи на цѣлия общественъ строй отъ дѣно, защо наврѣдъ по свѣта ги допускатъ да си иматъ публикации? Или г. Искендеръ не знае, че (пакъ споредъ конституцията) гражданитѣ не могатъ да бждѣтъ прѣслѣдвани зарадъ убѣжденията си? Не ще направи лошо да прочете по-внимателно конституцията, прѣди да боврави съ нея.

„Миръ“, органъ на всичко блудкаво, лакейско и рутинно въ България, издрѣжката на който е отъ ограбенитѣ безотчетни фондове, се е крайно разядосалъ, задѣто сж ни били дадени нѣколко приставски обявления, и прави интриги за да не ни се даватъ въ бждѣще. Не е чудно да успѣе, понеже въ България сѣ влиянието на двореца всичко е възможно. Но ний не се боимъ, тъй като не издаваме вѣстникъ за печалба, а за идеи, та колкото повече жертви положимъ, толкова сѣ по-голѣма енергия ще проповѣдваме републиката. Нека се знае само, че законътъ задѣлжава изрично сждбенитѣ пристави да печататъ обявленията си въ мѣстнитѣ вѣстници безъ разлика на убѣждения, и че никое правителство нѣма право да ги прѣхвърля произволно отъ единъ вѣстникъ на другъ или да ги запрѣтѣва.

Данѣкъ на свещеницитѣ. Чете ти се не чете списание или вѣстникъ, имашъ или нѣмашъ пари, щѣшъ-не-щѣшъ, длѣженъ си да бждешъ абонатъ на всички религиозни полуграмотни списания и вѣстници. Ето какво правило държѣтъ владитѣ спрѣмо свещеницитѣ. Това е възмутително. Нѣма ли да се тури край у насъ на тая паразитна журналистика, която се крѣпи съ насилнически срдѣства и се е обрѣнѣла просто на търговия за смѣтка на и тъй скромнитѣ бюджети на малкитѣ подведомствени? Не стигатъ ли задѣлжителнитѣ издания на военнитѣ, учителитѣ, телеграфиститѣ, желѣзничаритѣ, ами трѣба да се прибавѣтъ къмъ туй число и духовнитѣ? Просвѣщение сѣ насила не се кара, пѣкъ за десетина джоба не трѣбва на се изправѣтъ хиляди.

плаква по вече сиромашѣта; отъ кого хората по много да се плашатъ?

— Лошѣ свѣтъ настана!

Пѣкъ отъ друга страна и на тѣхъ човѣкъ каква махана да намѣри?

Всѣкой си гледа рахатлъка. Ако сѣднатъ сѣ потъ и трудъ, търпѣние и постоянство да се хранѣтъ, тѣжко имъ и горко на булгурия; — много ще се прозѣватъ на гладъ!

Пѣкъ тѣй, — лесна работа!

Малко партизанство, ако е горѣ-доло ученичѣкъ, единъ какъвъ — годѣ вѣстничецъ, двѣтри брошурки и, погледнешъ, легка-полегка, голѣмъ човѣкъ!

Зная ги азъ, зная всичкитѣ, и жбитѣ имъ познавамъ, кой отъ гдѣ е и що е, ама на, додохъ тука, намѣрихъ село безъ кучета, трѣгнахъ безъ тояга; разиграватъ си коня както искатъ.

Но нѣма какво; волею-неволею, трѣбва да се върви по кефа имъ.

Утрѣ ще потрѣбватъ за нѣщо, ще та пѣкѣтъ както искатъ.

Тѣ заврѣзватъ, тѣ разврѣзватъ. Кому ще се оплачешъ?

Всичкитѣ въ единъ долъ за дрѣвки.

Но, добрѣ, додохте на властъ, лоши, добри, добри сте, ще кажемъ; всѣка властъ е отъ Бога и ний сме длѣжни да се покоряваме; — защо не се споразумѣете да си гледате работата, та и ний нашата, както що Богъ далъ, ами сте сѣднали да се карате, мразите и ненавиждате?

България толкова години храни и угодява на какви не по жбѣсти султани, паши и бейове; — тя и васъ нѣма да остави ни гладни, ни жедни!

Въ София се помираватъ и сливатъ, а тукъ нашитѣ приятели неискатъ и да знаятъ.

Ама пусти гешефтъ, пусто човѣшко око лакомо, отъ малко се ненасища!

Тѣй или инѣкъ, както щешъ кажи, нѣ другитѣ въ това отношение по майстори бѣхъ. — Много нѣщо накубахъ и натрупахъ, ама

„Сливенъ“ пустѣхъ една опашата лѣжа, че митингъ имъ въ клуцухоръ билъ отъ 3000 души, и ето че „Миръ“ и „България“ сѣ най-голѣма наивностъ повтарѣтъ тая лѣжа. Заявяваме, че ний присѣтствувахме лично и че повече отъ 300-400 души нѣмаше на митинга. А между тия 300-400 души повече бѣхъ любопитни граждани, излѣгани отъ Папанчевитѣ хора, че г. Д-ръ Давидъ ще държи рѣчь. Партизанитѣ на Папанчева едва ли достигаха до стотина души. Ако Папанчеви имахъ 3000 души, тѣ не щѣхъ да се криѣтъ въ Клуцухоръ, а щѣха да излѣзатъ на площада „Хаджи Димитъръ“.

Запитватъ ни нѣкои граждани: Какво станѣ съ писменното общѣние на г. Хр. Гендовичъ да построи вила на мѣнастиря въ с. Сотиръ; пристѣпилъ ли е къмъ изпълнение? Иматъ думата г. г. настоятелитѣ на мѣнастиря. Насъ ни увѣряватъ, че били вече стоварени камѣнитѣ за виллата и че туй дѣто щѣла да бжде готова.

Митингъ противъ владиката. — За да се освѣтътъ читателитѣ вънъ отъ Сливенъ по туй митингъ (или не знаемъ вече какъ да го нарѣчемъ), трѣбва да имъ дадемъ слѣднитѣ сведения. Брошурата, за която се говори въ друго антрефиле, носи подписа на свещеникъ Ив. Тодоровъ, противъ когото владиката Гервасий има дѣло за фалшифициране на подписа му върху една полпа отъ нѣколко хиляди лева. Брошурката прочее е насочена противъ владиката, като се указва на множество непристойни и скандални работи вършени ужъ отъ владиката и които свещеникътъ се завзема да докаже прѣдъ сжда. Дали е истина или не всичко писано въ тая брошурка, не можемъ да знаемъ; ще констатираме само, че тя е съвършено скандалиозна, че се опозорѣва честѣта на дѣ-да-е си личности и че е написана на съвсѣмъ безобразенъ езикъ. Отъ друга страна сме длѣжни сѣщо да констатираме, че населението въ Сливенъ (дали основателно или не, е другъ въпросъ) е злѣ настроено противъ владиката и толкова злѣ настроено, че обвиняваше дори печатницата, за дѣто поиска да унищожи тоя пасквиль. Конфискуванѣто на брошурката отъ полицията още повече раздражи населението противъ владиката. На туй отгорѣ оня денъ не знаемъ по чия заповѣдъ, дигватъ свещеника Ив. Тодоровъ и другаря му свещ. Димитъръ Пановъ да ги интернирватъ въ два мѣнастиря. Камбаната се заблѣква, събиратъ се хора до полицията, не пущатъ купето съ интерниранитѣ попове да замине и протестиратъ

халалъ да имъ е! — Знаяхъ си работата синковцитѣ.

Съединисти и консерватори, но доде ли работата до властѣта, до нѣкой по основателенъ келепиръ, като топка ставахъ; — съ топъ не можешъ ги разби.

На тѣзи работата имъ шупелия.

— Ти остави другото; нека правѣтъ каквото щѣтъ, малко ма е грижа за чуждитѣ хора, но и насъ турнахъ въ много трудно положение.

Сега, напр., като додохъ на властъ, рѣдѣтъ му е, да имъ направя една вечерянка; на кого да покана?

Тѣ, двамата, ще си издѣржѣтъ очитѣ, не искатъ да се погледнатъ.

Да покана Бербантова, ще се разсърди Чернаковъ, да покана Чернакова, ще се разсърди Бербантовъ.

— Пѣкъ де да зная кому сега пѣе по вече пѣтела?

Единъ казва тѣй, друга казва инѣкъ; — никой не може точно да ти опредѣли положението на работата.

Онзи денъ гледамъ Надутова, спрѣлъ се срдѣтъ главната улица и важно, важно приказва съ Мѣдунова. — Нерде Надутовъ, нерде Мѣдуновъ? — При бившия режимъ Надутовъ считаше за унижение го рѣчи, за обидѣ го рѣчи, да отговори на поздрава на Мѣдунова, а сега спрѣлъ се съ него и приказва ли приказва. Мѣдуновъ е дѣсната рѣка на Бербантова, а Надутовъ е практиченъ човѣкъ. Не даромъ носи тѣй по 4 елмаза на рѣка и не напразно той е награденъ съ 5—6 ордена за гражданска заслуга и 8—9 годишна безукоризненна служба; той отъ всичко се ползува, нищо не пропуска; той трѣбва, дявола, да е подушилъ нѣщо, другояче не може да се обясни неговото присламчване къмъ Мѣдунова.

Други пѣкъ казватъ, че, ако сегашнитѣ ненамѣрятъ пари, щѣли да ги патирайтъ, за да се повикатъ слѣдующитѣ подиръ тѣхъ.

противъ интернирванѣто. Когато окр. управителъ лично успокои навалищата, като ѣ обща да забави интернирванѣто, ако тя си разотиди мирно, тя се спуснѣ съ виковѣ „долу“ къмъ къщата на митрополита, отъ дѣто полицията успѣ да я отблѣсне. Слѣдъ туй пристигна войска, която съвсѣмъ си не бѣше на мѣстото. Отъ цѣлата тая история трѣбва да се признае, че сливенци мразѣтъ владиката и че лошото настроение противъ него нѣма да се спре, а ще вземе, може би, още по-голѣми размѣри и ще направи невъзможно стоението му въ Сливенъ, дѣто затѣ дойде въпрѣки желанието на сливенци, съ натиска на г. Папанчева. Печалното, обаче, въ тая история е: 1) че, като сж злѣ настроени противъ владиката, гражданитѣ симпатизиратъ на брошурката, която и, ако даже бихъ били всички работи вжтрѣ върни, пакъ е едно ниско и мръсно орѣжие, дѣто се намѣсва честѣта на семейства; 2) че, вмѣсто да избѣрѣтъ единъ миренъ и законенъ пѣтъ да протестиратъ противъ понататѣшното стоение на Гервасий тука, гражданитѣ се канѣтъ да постѣпватъ вандалски и насилствено, което е крайно осждително къмъ когото и да било и издава нашитѣ варварски инстинкти; и 3) че въ умразата си къмъ Гервасия тѣ не виждатъ, че въздигатъ въ мѣченици и герои двама свещеници, които въ много работи показавъ своето незавидно правствено състояние. Та неужели, най-послѣ, сливенци не могатъ да протестиратъ противъ Гервасия безъ да ставатъ маши въ рѣцѣтъ на тия свещеници, като имъ показѣтъ и на тѣхъ какво заслужаватъ? Като даватъ грѣбъ на единия, нека дадатъ грѣбъ и на другитѣ, а нека най-послѣ дадатъ грѣбъ и на цѣлия тоя анахронизъмъ въ края на деветнадесетия вѣкъ, който се нарича „Духовенство“.

Двѣ-трети ли или половина?

Когато министерството на вжтрѣшнитѣ дѣла бѣ протелеграфирало до всички окрѣжни управители телеграмата подъ № 4490/98 г., за да се съобщи своеврѣменно на общинитѣ, че занепрѣдъ „държавата“ ще дава за заплата на учителитѣ отъ първоначалнитѣ основни народни училища отъ началото на тая 1899 год. не $\frac{2}{3}$, както бѣше до сега, а половината“; тогава всички

Твърдѣ е възможно да се върнатъ пакъ и старитѣ.

Иди сега, та се разбери!

Такъва запартѣкъ до сега не сжлъ ялъ.

Пѣкъ моята политика е тамъ; — ако не съмъ съ правителството, петъ пари неструвамъ.

И ти, старче, тая ли година намѣри да ни оставишь?

— Колко пари прѣдъ него струвахъ кожуситѣ на разни Бербантовци, Чернаковци и не знамъ какви йоще чортовци!

Идѣ нѣкой пѣтъ при него да му се пооплача нѣщо; той ма слуша, слуша, та най-послѣ се усмихне и ми каже: „не бой се чадо; до като сжмъ живѣ, нищо нѣма да стане!“

И каква усмивка, Боже! А менъ ми стане легко, легко, като че ли сто оки товаръ снемамъ отъ гърба си.

— Гдѣ такъвъ човѣкъ сега?

Той си пияше водата отъ главата; неговата дума на двѣ неставаше.

А тия, сегашнитѣ, ходѣтъ и тѣ по София да подсмѣрчатъ по капитѣ, ту при тогова, ту при оногова, дано и тѣхъ огрѣе нѣщо.

Нѣ нѣма що, политиката е такава: *кланѣй се, за да ти се кланѣтъ*.

Тия и други по тревожни мисли занимавахъ Г-на Гешефтарова, до гдѣто най-послѣ не дойде слугинѣта да му каже, че Бербантовъ пратилъ да го викатъ, да иде у тѣхъ по една много важна работа.

Г-нъ Гешефтаровъ стана, облѣче си набързо горнето палто, но три пѣти излизѣ до пѣтѣигъ врата и сѣ не се рѣшаваше да отиде по нататѣкъ.

Най-послѣ менъ ма догнѣва и го оставихъ, за да отидѣ у Бербантова да видѣ какво става у него слѣдъ промѣненіето на кабинета и дохожданието му на властъ.

Руссе, 18 Февруари 1899 година.

Размиринъ.

опозиционни вѣстници (съ тѣхъ заедно и съжзния) и списания, които иматъ вѣтрѣшенъ отдѣлъ за да хроникиратъ по-важнитѣ събития отъ общественния ни животъ, осѣдихъ инициативата на тогавашния м-ръ на н-то п-ние и ъхъ нарѣкохъ реакционна и противоконституционна. Тази недрага вѣстъ не малко сплаши и самитѣ учители, на които прѣдвѣщаваше гладъ цѣли шестъ мѣсеца.

Обаче, казанитѣ вѣстници, до като доказвахъ съ километрически статии лошитѣ послѣдствия, които сѣ неминуеми слѣдъ узаконяването на подобно положение, дойдохъ — нѣкои много кжсно, други рано, а в. „Съзнание“ едновременно¹⁾ — да ни съобщатъ, „че прѣдложението за изменение чл. 182 отъ закона за Народното просвѣщение било одобрно отъ камарата само по отношение народнитѣ (общински и окръжни) класни училища. Слѣдователно, и за на прѣдъ, както до сега, държавата ще заплаща $\frac{2}{3}$ отъ заплатата на основнитѣ народни училища“.. (в. „Съзнание“ бр. бр. 20 и 21). До като основнитѣ учители се чудѣхъ какво да правятъ слѣдъ узаконяването на шестмѣсечния гладъ, научихъ се, че прѣдложението било одобрно само „по отношение народнитѣ (общински и класни) училища“. Тогазъ тѣ си поотдѣхнахъ свободно, успокоихъ се и си заработихъ. И сега, когато пишемъ настоящитѣ редове, всички вѣрватъ, че Вазовъ не е надминѣлъ Живкова по реакционерството.

Ако нѣмахме на рѣка направеното изменение въ закона за Народното просвѣщение, и ний бихме се хранили, както се хранихъ до сега, съ сжщата илюзия. Въ втората аленея на чл. 182 четемъ: „общини, които не подържатъ класни училища, плащатъ $\frac{1}{2}$ частъ отъ заплатата на основнитѣ учители“. На по-разбрани думи казано излиза: 1) всички основни учители, въ общинитѣ на които нѣма общински класни училища, отъ идущата 1899—1900 учебна година ще гладуватъ по шестъ мѣсеца и 2) основни учители, въ общинитѣ на които има общински класни училища, ще гладуватъ, както до сега, по четире мѣсеца прѣзъ годината, а колегитѣ имъ отъ класното общинско училище — по шестъ²⁾. (За настоящата 1898/99 учеб. год. $\frac{2}{3}$ отъ заплатата си учителитѣ трѣбва да получатъ отъ държавата, защото въ бюджетитѣ на уч. н-ва отъ м. год. има гласувани суми само по за 4 м-ца). Съ по-малко думи казано: грамадното болшинство отъ селскитѣ (малко сѣ селата които иматъ V и VI отдѣл. или чисто класни училища) и голѣма частъ отъ градскитѣ основни учители сѣ осѣдени отъ вѣнчания си експедиционеръ на шестмѣсеченъ гладъ!

Сега да се попитаме: това законоположение прѣнася ли нѣкаква полза на данакоплатцитѣ? — Абсолютно никаква, защото не е економия да се намали извѣстенъ § отъ бюджета на М-то на н-то п-ние, а да се увеличи другъ въ бюджета на общинитѣ — и въ единия и въ другия случай сумитѣ ще излѣзатъ сѣ отъ съдранитѣ джебове на данакоплатцитѣ. Съ този фокусъ Вазовъ, навѣрно, е смѣталъ да залъжи тонковцитѣ, че прѣзъ режима на Стоилова по-малко данѣкъ плащатъ. Византийска шарлатания!

Ако за изменението на това реакционно законоположение не се направятъ постѣпки прѣдъ иджщото народно събрание отъ новия м-ръ на н-то п-ние (впрочемъ ний нѣмаме още причини да се съмняваме че и той ще трѣгне въ пѣтя, по който

вървѣхъ неговитѣ прѣдшественници, Величковъ и Вазовъ), тогава учителитѣ трѣбва сами да се замислятъ сериозно върху собствената си кожа. Защо имъ е тази организация, само единъ вѣстникъ ли да издържа? Ако болшинството отъ членовитѣ на съжза мислятъ като г. Влайкова, че тя (организацията) ще имъ бѣде полезна, само когато добие „авторитетъ прѣдъ правителството“ и натрупа злато, колкото Родшилда на примѣръ, тогава ний още отъ сега ще имъ кажемъ: „трай душо, черний кожо“!

Страхилчу.

Какво става по чужбина.

Франция.

Тия дни цѣла Франция се занимава съ роаялиститѣ, които сѣ прѣтърпѣли пълно фиаско, вслѣдствие опита за държавенъ прѣвратъ отъ депутата Деруледъ. Отъ направенитѣ разслѣдвания се вижда, че Орлеанитѣ сѣ били въ сношение съ „Патриотическата Лига“ и други антисемитически групи въ Франция. Г. Буфе, прѣдставителъ на Орлеанския дукъ, самъ признатъ прѣдъ единъ отъ редакторитѣ на В. „Journal“ че сѣ комплотиралъ противъ републиката. Орлеанскитѣ дукъ избѣгалъ въ Туринъ (Италия). По исканieto на французското правителство, Италианското ще съобщи на Дука, че ще бѣде екстерниранъ, ако продължава своето смущение.

Финляндия.

Прѣди нѣколко врѣме, една делегация на финляндската Диета, се прѣдставила въ Петербургъ, за да иска аудиенция отъ царя. Касаело се за Месажа на царя, който присѣдинявалъ финляндската армия къмъ руската. Това нововъведение, финляндцитѣ, по никой начинъ не приемали, като знаели, че съ това ще си въвлѣкнѣтъ руския дезиотизмъ. Царятъ отказалъ да ги приеме на аудиенция. Този отказъ прѣдизвикалъ голѣмо незадоволство въ финляндия и има се страхъ отъ голѣми смущения.

Сърбия

Централниятъ комитетъ на радикалната антидинастическа партия въ Сърбия, съ единъ манифестъ, адресиранъ до всичкитѣ капиталисти въ Европа, напомнюва имъ, да не даватъ никакъвъ заемъ на настоящето сѣрбско правителство, понеже той ще служи за посрѣщане личнитѣ нужди на бившия Кралъ Миланъ и вслѣдствие на това ще се счита отъ сѣрбския народъ, като единъ личенъ заемъ на Милана.

филипинскитѣ острови

Храбритѣ и ламтѣщи за свобода филипинци, както се вижда, сѣ рѣшени, до послѣдния моментъ да се борятъ противъ вѣроломнитѣ американци. Правителството публикува единъ декретъ, като прокламира „прѣдъ лицето на цивилизования свѣтъ“ намѣрението имъ, да се биѣтъ до „смъртъ“ противъ прѣдателството на Американцитѣ. И женитѣ ни даже, прибавя декрета, ще вземѣтъ участие, ако това е нужно.

Руссия

Кореспондента на В. „La Petite Republique“ съобщава отъ Копенхагенъ, че тамъ циркулирали постоянни слухове, какво царъ Николай страда отъ умственна болѣстъ (полуделъ) вслѣдствие публикуването циркуляра за обезоръжаванieto.

Спорѣдъ В. „Politiken“, Князь Михаилъ, прѣвъ чичо на царя, стоялъ на чело на управлението въ Империята.

ТЕЛЕГРАММИ

Римъ 28/II Спорѣдъ вѣстникъ „Italie“ утрѣ ще има въ Министерството на Вншнитѣ работи една конференция на руский, французскый и английскый посланици подъ прѣдсѣдателството на адмиралъ Каневаро, която ще разглѣда новата критика конститутция.

Хавана с. д. Кубанското Народно Събрание рѣши да сваля прѣдсѣдателя Гоменцъ.

Петербургъ с. д. Руското географическо дружество ще прати нова експедиция за изучаванieto на централна Азия. Царя ще тегли разносикитѣ на експедицията.

Туленъ с. д. Английската Кралица, при навианieto си прѣзъ Туленъ, искала на подпрѣфекта всичкото си съчувствие за нещастieto на Туленъ както и живата си симпатия къмъ жертвитѣ на експлозията.

Ница с. д. Английската Кралица пристигнала тукъ, посрѣщната на гарата отъ гражданскитѣ и военни власти. Военниятъ почести се отдадоха на Кралицата, която отиде слѣдъ това въ сямие, канвоирана отъ конни артилеристи.

БИВШИ ЧИНОВНИКЪ СЪ КАПИТАЛЪ
търси мѣсто при търговецъ.
Споразумение печатницата „Трудъ“.

НЕКРОЛОГЪ

Съ голѣма скѣрбъ извѣстяваме на всички другари съученици че,

Никола Стояновъ

Ученикъ отъ V класъ на Сливенската Държавна Гимназия, въ най цвѣтущата си възраст изчезна отъ рѣдоветѣ на другаритѣ си ученици на 25 февруари и се прѣсели въ вечността.

Вечна ти память другарю.

гр. Сливенъ,

Отъ съученицитѣ му.

ОБЯВЛЕНИЕ № 729.

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землицето на гр. Сливенъ:

Една кжща, паходяща се въ махлата „Х. Яхъ“, отъ около 500 кв. метра дворно мѣсто, съ граници: Петъръ Зюмровъ, Петъръ Терзия и улица, оцѣнена за 108 лева.

Имота принадлежи на Ахмедъ Мехмедовъ отъ гр. Сливенъ и ще се продаде за исплащане дълга му 108 л. по изпълнителний листъ № 6168. Продажбата ще се извърши въ канцелярията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ гражданското сѣдопроизводство.

Сливенъ, 12 Февруарий 1899 г.
2—2 Сждебенъ приставъ: Д. П. Консуловъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 970

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ градъ Ямболъ

1). Една кжща съ двѣ стай и единъ мутвакъ, а отдѣлно; зданието има 11 метра лицѣ, 11 метра широчина и 5 мѣтра височина, изработена е отъ тухли оцѣнена за 400 лева.

Имота принадлежи на Митко Т. Кирановъ отъ гр. Ямболъ и ще се продадѣ за исплащане дълга му 499 лева зл. пѣмъ Садиha Мустафова отъ сжщия градъ по изпълнителний листъ № 5686. Продажбата ще се извърши въ канцелярията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

г. Ямболъ, 8/II 1899 год.
2—1 Сждебенъ приставъ: Ч. Георгиевъ

ОБЯВЛЕНИЕ № 1218

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето и слѣдъ една седмица ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти.

1) Една кжща находяща се въ село Бояджикъ, отъ три декара дворно мѣсто, съ кжщи отъ три стай надъ хизба, съ салонъ съ керемиденъ покривъ, единъ ахъръ и една стая съ граница: Тодоръ Стояновъ, Маринъ Башевъ и отъ двѣтѣ страни пѣтъ, оцѣненъ за 900 лева.

Имота принадлежи на Ангелъ Тодоровъ отъ с. Бояджикъ и ще се продадѣ за исплащане дълга му 300 лева къмъ Илия Михайловъ отъ гр. Сливенъ, по изпълнителний листъ № 3707. Продажбата ще се извърши въ канцелярията ми по правилата на чл. 100—1028 отъ Гражданското сѣдопроизводство.

г. Ямболъ, 20/II 1899 год.
2—1 Сждебенъ приставъ: Ч. Георгиевъ

Отговоренъ Редакторъ: П. Михайловъ

¹⁾ бр. бр. 20 и 21 отъ 18 декември 1898 год.

²⁾ Чл. 182.